

BANA KADIN DEME

Ben dolu dolu Anadoluyum
Bana kadın deme
Ben tarlada başak, ağaçta meyreyim
Bana kadın deme

Ben acınızı dindiren doktor,
Hakkınızı savunan avukatım
Bana kadın deme

Ben fabrikada işçi, hastanede hemşire
Sergisini yemeğe katan aşçıyım
Bana kadın deme

Ben ülkemin geleceğini değiştiren
Gözleri umut dolu öğrenciler yetiştiren
Kendini eğitime adanmış
ÖĞRETMENİM
Bana kadın deme

Ben sizi, dokuz ay karnında,
Bir ömür boyu kalbinde taşıyan
ANNEYİM
Bana kadın deme

Ben demokrasinin savunucusu
Cumhuriyetin yılmaz bekçisiyim
Bana kadın deme

Ben toplumun yarısı olan,
Diğer yarısını da doğuran ANAYİM
Ben rüzgarda şefkat, yağmurda
bereketim
Ben dolu dolu ANADOLUYUM

Edibe Aydın

08-03-2017

YAZGI...

Mavi boncuklar takardın kollarıma
Nazar değmesin diye...
Kırmızı pabuçlar alırdın Cuma pazarından,
Bayramlık hediyeye...

O günler ne de güzeldi baba...
Ne mutlu ne zendim.
Her gülerdi gözlerim.
Gel de şimdi bak yüzüme.

Hani kıyamazdın ya okşamaya
Pamuk yanaklarımı.
Şimdi kocamdan yediğim dayak,
Mor mor etti yanaklarımı.

Su soğuk su, sobanın odunu, şu tarlanın otu...
Bu ellere mi yakardı ninem kınayı?
Bak, şimdi yaralı.
Oysa çok değil beş sene önce
Okul birincisi olduğumda
Hediyemi alırken
Emine Öğretmenimin elleri ne de yumuşaktı.

Ah ah baba ...
Dinleseydin Emine Öğretmenimi,
Fakülte okuyacaktım.
Öğretmen olacaktım, belki hemşire
Ya da doktor.
Doktor olacaktım ya

Okuması olmayan anam
Verince yanlız ilacı küçüğüm Ayşe'ye
Ölmeyecekti Ayşe m.
Annem de meczup olmayacaktı.

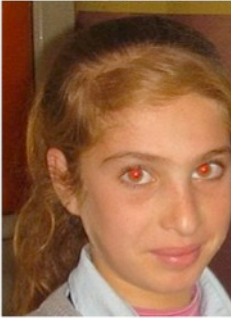
Bakmayacaktım kocamın alacağı
İki basma eteğe.
Güzel bir evim, mutlu bir yuşam olacaktı.
Hani gül kokulu kızındım ya
Şimdi şu küçük odada küf kokuyor giysilerim.

Sen kıyamazdın bağırmaya
Bak, elin oğlu nasıl da kıyıyor.
Şu an terk etsem bu evi
Bir işim yok ki
Ayaklarımın üzerinde durabilseyim
Kapına gelsem,
İçerdeki ses "Kadının yeri, kocasının yanı" diyor.

Şimdi soruyorum sana,
Bu kara yazgı kaderim mi benim?
Ben mi böyle olsun istedim?
Yok baba yok...
Bu kaderi sen seçtin.

u m u t

acıyı yüzüne gömen insanlar tanıyorum artık
değil dokunmak,

baksan gözünün içine
bırakacak yüreğinin yağmurunu usul usul
kiminden acı süzülecek,
kiminden özlem,
kiminden sevda...

hoyrat yaşamlar gizli masum gözlerde
çocuk yürekler kalmamış bu topraklarda,
çocuk masumiyetinde koca yürekler var...
çoban türküleriyle uyanır dağlar
sabahın kör vaktidir belki kışın tam ortası
buz bağlar bıyıklar, ayaz karartır kurumuş teni
ama eksilmez umut...

bir kuzu daha açar gözünü toprakta
ceketinin altına gizler yavrusu gibi
işte tükenmeyen umudun asılsız feryadı
üşümeyen yavrusuna karşılık ak sütü fedadır...
böyle güzeldir umut...

acısı eksik olmayan
o yanık bağırlardan azalmayan o umut
korku bilmeden Dicle'nin koynunda dolaşan
yamalı şalvarın tezek kokusunda saklı o umut
buz tutmuş bıyıklarda saklı
yavrusu sırtında ananın çamura bulanmış kara lastiğinde saklı

her şeye rağmen vazgeçmeden gülen o temiz yüzlerde saklı umut
gölgesine sığınıyorum şimdi o umudun,
acıyı göğüsleyen insanlar için,
acılarına ortak olabilmek için,
bütün yıldızlar sönene kadar beklerim
ay karanlığa gömülene kadar beklerim
son ışık sönünce; umudumu keserim,
kararmış güneşe uzanır bedenim...

ö zinet bahçetepe

